

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 270/07-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. októbra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Ľ. K., T., zastúpeného advokátkou JUDr. M. K., B., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 454/06 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ľ. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. augusta 2007 (doplnená na základe výzvy ústavného súdu 10. septembra 2007) doručená sťažnosť Ľ. K., T. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. M. K., B., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 454/06.

Sťažovateľ uviedol, že je účastníkom konania vedenom krajským súdom pod sp. zn. 3 Co 454/06, predmetom ktorého je rozhodnutie o odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 9 C 145/00 zo 4. augusta 2006. Keďže podľa jeho názoru sa vo veci dlhšie nekonalo, jeho právny zástupca nahliadol do spisu krajského súdu, z ktorého zistil, že vec napadla 28. septembra 2006 a od tohto dátumu nebol vo veci vykonaný žiaden úkon. Na základe tohto zistenia sťažovateľ 15. februára 2007 zaslal krajskému súdu list, v ktorom ho žiadal o konanie bez zbytočných prietáhov. Podľa jeho vyjadrenia predmetný list ostal bez odozvy, a preto 13. marca 2007 podal krajskému súdu ďalšie podanie, ktoré označil ako doplnenie odvolania a v ktorom okrem iného uviedol nové skutočnosti v prospech svojho oslobodenia od súdnych poplatkov.

V sťažnosti sťažovateľ poukázal aj na to, že 12. apríla 2007 podal krajskému súdu sťažnosť na prietahy v konaní, pričom listom zo 4. mája 2007 podpredseda krajského súdu oznámil jeho právnenému zástupcovi, že predlžuje lehotu na vybavenie sťažnosti do 12. júla 2007. Na sťažnosť reagovala predsedníčka krajského súdu listom zo 7. júna 2007, v ktorom podľa vyjadrenia sťažovateľa konštatovala, že reálnym dátumom určenia pojednávania v danej veci je III. alebo IV. štvrťrok 2008. V tejto súvislosti sťažovateľ dodal: *„Pri akceptovaní uvedeného termínu by bolo o odvolaní rozhodnuté po 2 rokoch od jeho podania, čo nie je možné považovať za prijateľný časový horizont.“* Sťažovateľ zároveň uviedol, že z vyjadrenia predsedníčky krajského súdu bolo zrejmé, že 17. mája 2007 bola daná vec predložená vyššiemu súdnemu úradníkovi na vykonanie prvotných úkonov. Sťažovateľ sa však domnieva, že pri vykonaní týchto prvotných úkonov krajský súd pochybil, keď aj napriek jeho žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov, mu tento súdny poplatok vyrubil. Podľa jeho názoru mal krajský súd *„v prvom rade rozhodnúť o žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov a až následne, ak by súd oslobodenie nepriznal, mal súdny poplatok vyrubiť“*.

Sťažovateľ vyslovil názor, že daná vec nie je ani skutkovo, ani právne zložitá a že on ako účastník konania sa žiadnym spôsobom nepodieľal na prietáhoch v konaní.

Okrem uvedeného sťažovateľ v sťažnosti poukázal aj na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 71/04 z 30. júna 2004, v ktorom ústavný súd vyslovil porušenie jeho základného práva na prerokovanie vec bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 145/00. V sťažnosti súčasne spomenul aj konanie vedené Okresným súdom Dolný Kubín pod sp. zn. 4 Cb 192/03, predmetom ktorého je žaloba, na základe ktorej Š. od neho a jeho ručiteľov žiadal vrátenie finančných prostriedkov.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 454/06 porušil jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zaviazal ho uhradiť mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 100 000 Sk, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia. Sťažovateľ súčasne žiadal o anonymizáciu svojich údajov pri publikovaní rozhodnutí ústavného súdu v danej veci.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu tohto základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 7/00, III. ÚS 100/01, III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06).

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že sťažnosť, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 454/06, je zjavne neopodstatnená.

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prietáchoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05, III. ÚS 222/07).

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh ústavný súd zistil, že konanie vedené krajským súdom pod sp. zn. 3 Co 454/06 prebieha od 28. septembra 2006, keď okresný súd predložil spis krajskému súdu za účelom rozhodnutia o odvolaní.

Ústavný súd konštatuje, že krajský súd v namietanom konaní neurčil žiaden termín pojednávania, nezaoberal sa meritom veci, ale len procesnými úkonmi súvisiacimi s poplatkovou povinnosťou. Na základe podanej sťažnosti na prietahy v konaní dostal sťažovateľ príslub, že termín pojednávania bude určený až v III. alebo IV. štvrtroku 2008. Ústavný súd je toho názoru, že v prípade, ak by došlo k naplneniu tejto konštatácie, takýto postup krajského súdu by neznamenal konanie súladné s čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Danú situáciu istým spôsobom zmierňuje ubezpečenie predsedníčky krajského súdu, že bude dozerat' na to, aby sa v danej veci konalo bez prietahov. V tejto súvislosti je však namieste, aby ústavný súd vyslovil, že prietahy v konaní všeobecného súdu môže konštatovať len v prípade, ak k nim už reálne došlo. Takéto prietahy nemôže vysloviť „pro futuro“ len na základe predpokladu, že v budúcnosti k nim môže dôjsť.

S prihliadnutím na uvedené ústavný súd poukazuje na to, že doterajšia dĺžka namietaného konania vedeného krajským súdom (1 rok) spolu s charakterom veci (rozhodovanie o odvolaní proti rozsudku okresného súdu vo veci o zaplatenie sumy 893 722,80 Sk s príslušenstvom) zatiaľ vylučuje, aby uvedené konanie bolo možné pokladať za konanie so zbytočnými prietahmi (obdobne napr. III. ÚS 82/07, III. ÚS 222/07).

Ústavný súd už v predchádzajúcich prípadoch judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy či práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. I. ÚS 42/01, III. ÚS 59/05). Na kratšie obdobia nečinnosti všeobecného súdu ústavný súd spravidla prihliada len vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01).

Z judikatúry ústavného súdu taktiež vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03).

V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (či v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru), nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01), prípadne návrhu buď nevyhoviel (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05, III. ÚS 82/07, III ÚS 222/07).

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania, ktorý v prípade s'ťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy musí splňať náležitosti uvedené v § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd poukazuje na danú skutočnosť v súvislosti so zistením, že obsah podania s'ťažovateľa označeného ako „*Doplnenie ústavnej s'ťažnosti*“ zo 4. septembra 2007 nekorešponduje s návrhom na rozhodnutie vo veci samej, pretože v úvode podania je ako porušovateľ označený Okresný súd Dolný Kubín a základné práva, ktoré mal tento orgán verejnej moci porušiť, sú označené ako čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy. Z obsahu skoršieho podania s'ťažovateľa v danej veci z 10. augusta 2007, ako aj z petitu tohto podania nijako nevyplýva, že sa s'ťažnosť s'ťažovateľa týka Okresného súdu Dolný Kubín a základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy. Keďže ústavnému súdu bolo bez najmenších pochybností zrejmé, že s'ťažovateľ namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 454/06, považoval za bezvýznamné opätovne vyzvať s'ťažovateľa na odstránenie nedostatkov podania. Z uvedeného dôvodu sa ústavný súd nezaoberal postupom Okresného súdu Dolný Kubín ani namietaným porušením označených základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy. Vzhľadom na to, že s'ťažovateľ namietané porušenie uvedených základných práv postupom Okresného súdu Dolný Kubín nijako neodôvodnil, ústavný súd považoval jeho s'ťažnosť v tejto časti za zjavne neopodstatnenú, a to s poukazom na jej nepreskúmateľnosť (II. ÚS 66/07).

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol už na svojom predbežnom prerokovaní pre zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol, žiadosťou sťažovateľa o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ako aj náhrady trov právneho zastúpenia sa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. októbra 2007